

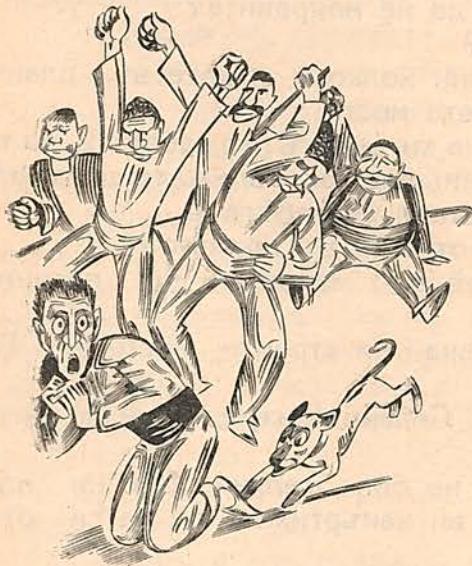
ХИТРЕЦИ

Живѣли нѣкога трима хитреци и тримата голѣми лъжци. Тръгнали тѣ да ходятъ по свѣта, да лъжатъ хората и съ лъжа и хитростъ да се прехранватъ.

Отишли въ едно село. Единиятъ отъ тѣхъ се отправилъ къмъ кръчмата.

— Отъ де си, байчо? Какъвъ си? — запитали го селянитѣ.

— Азъ, братя, съмъ градинаръ, — захваналъ той, — въ моята градина растятъ такива зеленчуци, каквито вие нито сте виждали, нито сте сънували. Миналата година израстна една зелка колкото кѫща голѣма.

— Нищо не струва твоятъ занаятъ, — рекли селянитѣ. — Преди година бѣше дошълъ при насъ единъ казанджия, който се хвалѣше, че може да направи казанъ колкото черква голѣмъ.

— А, тъй ли? — задада се лъжецътъ. — Ами че азъ съмъ сѫщия казанджия. Добре, че ви намѣрихъ, да ми бѫдете свидетели, защото, на когото кажа, никой ме не вѣрва. Мене дѣдо ми ме научи на този занаятъ. Той правѣ

ше казанитѣ, въ които варятъ чорба на царската войска. Азъ изкамъ да го надмина и направя по-голѣмъ казанъ отъ него.

— Дръжте го, бре! — извикали селянитѣ и скокнали. — Тогава ти събра лани менцитѣ на женитѣ ни и забѣгна съ тѣхъ. Щомъ си ти сѫщиятъ, плащай сега.

Уловили го и почнали да го налагатъ добре. Двамата му другари, току-що влизали въ кръчмата, като видѣли каква беда е сполетѣла другаря имъ, плюли си на петитѣ и димъ да ги нѣма.